

CUM A VENIT ÎNGERUL LA MINE ȘI ÎNSĂRCINAREA PE CARE MI-A DAT-O

Văd

mai multe persoane care înregistrează predica de astăzi, așa că dacă doriți să ascultați încă o dată ceea ce a spus Duhul Sfânt, luați legătura cu unul dintre frații care înregistrează, iar ei vor derula caseta și o vor opri la porțiunea care vă interesează. Apoi, urmăriți cursul evenimentelor și veți vedea că se va întâmpla întocmai cum a spus El. Când auziți „Așa vorbește Domnul!” referitor la o anumită problemă despre care El a spus „se va întâmpla așa și așa”, stați doar liniștiți și urmăriți dacă se întâmplă așa sau nu. Înțelegeți? Ceea ce spune Domnul se va întâmpla întotdeauna negreșit.

Sunt

fericit pentru că în seara aceasta suntem puțini și văd că nu sunt străini, ci doar persoane cunoscute, așa că voi putea folosi liniștit gramatica mea de Kentucky, fiindcă mă simt ca acasă. Este cineva din Kentucky printre noi? Ridicați mâna, vă rog. Înseamnă că ar trebui să mă simt ca acasă, nu-i așa? Este foarte bine.

Mama

mea a fost proprietara unei pensiuni. Într-o zi am mers până acolo, iar ea mi-a spus că toate camerele sunt ocupate. Cum musafirii erau la masă, m-am gândit să-i întreb câți sunt din Kentucky, așa că i-am rugat să se ridice în picioare. S-au ridicat toți. În seara aceasta, am mers la biserică și am pus aceeași întrebare. Din nou s-au ridicat toți în picioare, așa că am zis: „Este foarte bine. Se pare că misionarii au făcut o treabă foarte bună, așa că le mulțumim.”

Acum

voi citi din **Roman 11.28-29**. Vă rog să fiți atenți:

„În

**ce privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași, și aceasta spre binele vostru;
dar în
ce privește alegerea, sunt iubiți, din pricina părinților lor.**

Căci

lui Dumnezeu nu-l pare rău de darurile și de chemarea făcută.”

Să
ne rugăm.

Doamne,

Te rugăm să ne ajuți în seara aceasta să ne apropiem de Tine cu respect și cu inimile sincere, deoarece toate lucrurile vor fi spuse spre gloria Ta. Ajută-mă și pune în gura mea doar ceea ce trebuie spus și lucrează în așa fel, încât fiecare inimă să primească cele spuse, iar Duhul Tău să lucreze spre bunăstarea celor bolnavi și nevoiași. Fă aceasta, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Voi

Încerca să nu vă țin prea mult, așa că îmi voi pune ceasul aici și mă voi strădui să mă încadrez în timpul alocat mesajului din seara aceasta, astfel încât să puteți ajunge la timp acasă, iar mâine seară să veniți din nou aici. Rămâneți în continuare în rugăciune.

Cred

că nu a împărțit nimeni numere de rugăciune, dar adevărul este că acest lucru nu are nici o importanță. Totuși, dacă va fi nevoie să chemăm pe cineva, avem aici numere, iar dacă nu, vom vedea ce spune Duhul Sfânt.

Este

bine că suntem puțini în seara aceasta, pentru că ceea ce voi spune are legătură cu ființa noastră. Am citit aceste versete din Scriptură, ca să vedeți că **darurile și chemarea nu au nici o legătură cu meritele noastre**. Mai mult, Pavel spune că evreii au fost orbiți și împietriți în ceea ce privește Scriptura, de dragul nostru, ca să fim noi mântuiți, dar tot el spune că „*tot Israelul va fi mântuit.*” (v. 26).

Dumnezeu

Tatăl i-a iubit, dar tot El i-a împietrit, ca să avem și noi neamurile șansa mântuirii, astfel încât, toată lumea să fie binecuvântată în Sămânța lui Avraam. Aceasta a fost făgăduința lui Dumnezeu. Puteți vedea suveranitatea Lui? Puteți vedea cum i-a ființat Cuvântul Său? Dumnezeu ne-a ales și pe noi, exact cum i-a ales pe evrei, toate acestea dovedind înțelepciunea și cunoștința Sa mai dinainte. Astfel, când a vorbit despre ceea ce urma să se întâmple, El știa deja totul mai dinainte. Vedeți? Dumnezeu trebuia să cunoască și sfârșitul, pentru că altfel nu ar fi Dumnezeu cel infinit. El vrea ca niciunul să nu piară. Sigur că nu! Înțelegeți? El „*are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.*” (2 Petru 3.9). Dar fiind Dumnezeu, a știut chiar de la început cine va fi salvat și cine nu va fi salvat. Astfel, a putut spune: „Aceasta se va întâmpla așa, aceea va fi așa, etc.” Înțelegeți?

Deci,

El a cunoscut totul mai dinainte, pentru că era infinit. Înțelegeți ce înseamnă cuvântul „infinit”? Înseamnă că nu există nici un lucru pe care Dumnezeu să nu-l știe. Înțelegeți? El știe totul, cunoaște totul; nu există nici un lucru din cele care au trecut sau din cele care vor veni, pe care să nu le cunoască El. Nimic nu-l este necunoscut și nimic nu-l ia prin surprindere. În Romani capitolele 8 și 9, Pavel vorbește despre suveranitatea alegerii lui Dumnezeu și arată că El are milă de cine vrea și se îndură de cine-i place. „Atunci de ce ne mai învinuiește de păcate și greșeli?” Noi privim altfel lucrurile, dar Dumnezeu...

Odată

când predicam Evanghelia, cineva mi-a zis:

„Frate
Branham, tu crezi aceasta?”

„Sigur
că da.”

„Cred
că ești calvinist.”

„Sunt
calvinist cât timp calvinismul este în conformitate cu Scriptura.”

Într-adevăr,
Copacul are o ramură care se numește „Calvinism”, dar pe lângă ea mai are și
alte ramuri. Dumnezeu dorește să-ți dea Viață veșnică; vrea să te ajute să
ajungi în acea Lume fără sfârșit. Voi, care astăzi sunteți calviniști, mâine
puteți fi „arminiamiști”, aceasta fiind o altă ramură a Copacului, dar mai
există și altele. Deci toate aceste ramuri formează Copacul. În ce mă privește,
eu cred învățătura calvinistă până unde este conform Scripturii.

De
asemenea, cred că Dumnezeu a ales Biserica lui Hristos înainte de întemeierea
lumii și tot atunci a fost răstignit Hristos. Așa spune Scriptura: că El a fost
Mielul lui Dumnezeu jertfit înainte de întemeierea lumii. Înțelegeți? Pavel a
spus că El ne-a cunoscut și ne-a ales înainte de întemeierea lumii: *„În
El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără
prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui,*

ne-a

rânduie mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale.” (Efeseni 1.5-6).

Acesta

este Dumnezeu; Acesta este Tatăl nostru, așa că nu vă mai îngrijați, pentru că roțile se învârt cum trebuie și totul are loc la timpul potrivit. Singurul lucru pe care trebuie să-l faci tu, este să participi la ceea ce se întâmplă. Apoi, vei ști cum trebuie să acționezi.

Priviți

încă o dată versetul pe care l-am citit: *„Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută.”*

Aceasta

este singura modalitate prin care aș putea justifica cu Scriptura, chemarea pe care mi-a făcut-o Domnul. Cred că în seara aceasta sunt printre prieteni care vor înțelege aceasta, fără s-o ia într-un mod personal, care vor înțelege ce spune și ce ne arată Domnul aici, vor vedea încotro se mișcă lucrurile și apoi vor urma acest fir.

Primul

lucru pe care mi-l amintesc din alergarea mea este o vedenie pe care mi-a dat-o Domnul cu mulți ani în urmă, în vremea când eram doar un copil.

Vă

rog să mă scuzați, dar îmi amintesc că purtam o cămașă lungă. Nu știu dacă printre noi sunt persoane destul de în vârstă care își amintesc timpurile în care băieții purtau cămăși lungi, ca niște rochii. Este cineva care-și amintește acele timpuri? Eu îmi amintesc cum mă târam pe jos în micuța colibă în care locuiam. Abia putem să merg, iar mama mi-a legat așa zisa rochiță cu o panglică albastră. Îmi amintesc cum umblam în „patru labe” și mâncam zăpada de

pe bocancii unei persoane care a venit la noi și se încălzea lângă foc. Îmi amintesc și cum m-a certat mama din cauza aceasta.

Următorul

lucru pe care mi-l amintesc, s-a întâmplat cam doi ani mai târziu. Cred că aveam vreo trei ani și stăteam cu o piatră în mână. Fratele meu avea aproape doi ani și eram în curte, iar acolo era un spațiu mai mic în care tata tăia și depozita lemnele. Câți dintre voi își amintesc vremurile în care obișnuiam să punem lemnele în curtea din spatele casei, pentru a fi tăiate? Oh, mă simt deja ca acasă!

În

curtea în care tăiam lemnele era și o fântână din care luam apă și o duceam în casă cu o găleată făcută din lemn de cedru. Îmi amintesc că ultima dată când am văzut-o pe bunica mea, avea o sută zece ani. Era o femeie mică, iar când a murit, am ridicat-o în brațe și o țineam așa. (Fratele Branham arată). Eu și-a pus mâinile în jurul gâtului meu și mi-a șoptit: „Dumnezeu să-ți binecuvânteze sufletul, dragul meu, acum și pentru totdeauna.”

Cred

că această femeie n-a avut în viața ei, o pereche de papuci care să fie numai ai ei. Îmi amintesc cum se trezea dimineața și mergea desculță prin zăpadă să ia apă din fântână și s-o aducă în casă. Și a trăit o sută zece ani. Da, domnilor. Ea a fost o femeie aspră.

Într-o

zi, a vrut să-mi arate jucăriile cu care se juca tata când era copil, iar eu m-am gândit:

„Săraca

bunică! Cum se va urca în micuțul nostru pod?” Bunicii mei au locuit într-o colibă cu două camere, iar deasupra au construit un pod în care puteai ajunge

numai dacă te urcai pe o scară.

Deci,
ea mi-a zis:

„După
cină am să-ți arăt jucăriile cu care se juca tatăl tău.”

„În
ordine.”

Toate

lucrurile vechi erau puse într-o cutie de lemn care se afla în podul casei, așa că mă gândeam: „Oare cum se va urca bunica pe scara aceea?” așa că i-am zis: „Așteaptă bunică dragă, căci mă voi urca eu și te voi ajuta.” Dar ea mi-a răspuns: „Stai deoparte!” după care s-a urcat pe scară asemenea unei veverițe și mi-a zis: „Haide! Haide!”

„Vin,
bunico!” am răspuns uimit, apoi m-am gândit: „Oh, Doamne, dacă aș avea și eu această putere la vârsta de o sută zece ani!”

Următorul

lucru pe care mi-l amintesc este că stăteam lângă fântâna noastră și aveam în mână o piatră pe care o tot aruncam în noroi ca să le arăt fraților mei cât de puternic eram. Pe ramura unui copac era o pasăre care din când în când zbura de ici-colo, cânta și fugărea o altă pasăre mai mică. Deodată am auzit o Voce care zicea: „Îți vei petrece o mare parte din viață în apropierea unui oraș numit New Albany!” acest oraș aflându-se la trei mile de locul unde am crescut. Atunci am crezut că îmi vorbise păsărica aceea.

Părinții

mei nu au fost oameni credincioși și deși erau catolici, nu mergeau niciodată la biserică.

Nepotul

meu, care în seara aceasta este printre noi, este soldat și mă rog Domnului pentru el fiindcă este tot catolic. Aseară, a stat chiar lângă platformă, iar când a văzut aceste lucrări minunate ale lui Dumnezeu, mi-a zis:

„Unchiule

Bill, în biserica catolică nu se întâmplă asemenea lucruri, de aceea cred că tu spui Adevărul.”

„Dragul

meu, Dumnezeu este Cel ce face aceste lucruri. El este Adevărul. Eu nu-ți cer nimic altceva, Melvin, decât să-L slujești pe Domnul cu toată inima ta. Poți merge oriunde vrei, dar asigură-te că Isus Hristos este în inima ta și că El a făcut nașterea din nou. Apoi, du-te unde vrei.”

Strămoșii

mei au fost catolici, pentru că tatăl și mama mea sunt irlandezi. Singura ruptură în sângele de irlandez a făcut-o bunica mea care era indiană. În rest, toate rudele mele, fie că este vorba de familia Hawey, Branham sau Lyons, toți au fost catolici. Cu toate acestea, noi copiii nu am avut nici un fel de educație religioasă.

Dar

acele daruri, acele vedenii pe care le vedeam atunci, așa cum le văd și acum, acelea sunt adevărate, deoarece darurile și chemarea sunt date fără părere de rău. Ele mărturisesc că Dumnezeu mai lucrează și astăzi, și toată viața mi-a fost teamă să spun ceva la adresa lor.

Cred

că ați citit povestea vieții mele din cartea „Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci”. Cred că a fost inclusă în ultimele ediții care au fost tipărite, așa-i? Da, este și cartea „Povestea vieții mele”. Ce ciudat! Aceste cărți urmăresc viața mea, dar eu nu le-am citit niciodată. Ele sunt scrise de altcineva și aduse în adunări. Eu am trăit toate lucrurile descrise în carte și cred că se vor întâmpla multe altele. Toate sunt adevărate. Eu am citit câteva pasaje din carte și voi mai citi atunci când voi avea puțin timp liber.

Când

eram copil am mai avut o vedenie. Aveam șapte ani când o Voce mi-a spus: „Să nu bei, să nu fumezi și să nu-ți pângărești trupul în vreun fel, deoarece Eu am o lucrare cu tine atunci când vei fi mare!” Voi ați citit acest lucru și în carte, și este adevărat.

Când

am început să predic Cuvântul, acest lucru s-a întâmplat din ce în ce mai des. Astfel, într-o noapte L-am văzut pe Domnul nostru Isus. Vă spun aceasta cu permisiunea Duhului Sfânt. Îngerul Domnului care vine la mine nu este Domnul Isus, nu arată ca El.

În vedenia pe care am avut-o cu Domnul Isus, El era un Bărbat de statură mică. Îmi amintesc că eram în câmp și mă rugam pentru tatăl meu. Când m-am întors în casă, m-am pus în pat zicând: „Doamne, salvează-l pe tatăl meu.” Mama era deja salvată și eu am botezat-o, dar tata era un bețiv. „O,” mă gândeam, „dacă aș putea să găsesc o cale prin care să-L accepte pe Domnul Isus!” Am ieșit și m-am așezat lângă ușă, iar atunci Cineva mi-a zis: „Ridică-te!” M-am ridicat și m-am dus să mă plimb pe câmpul din spatele casei, iar acolo, la o distanță de zece picioare (3,5 metri) de mine stătea un Om îmbrăcat cu o haină albă. Își ținea brațele așa (Fratele Branham arată), avea barba scurtă, părul îi cădea până pe umeri, iar privirea Lui era blândă. Vedeam cum vântul îi mișca ușor haina și nu puteam înțelege cum stătea El așa.

M-am

gândit: „Stai așa!” după care m-am ciupit și am zis: „Nu dorm!” Am privit spre

casă și m-am gândit: „Eram în casă și mă rugam pentru tata, când Ceva mi-a spus să ies afară, iar aici, în fața mea, stă un Om care arată ca Domnul Isus. Oare chiar este El?” El stătea și privea spre casa noastră, așa că am început să mă mișc înapoi și încolo să văd dacă Îl mai pot vedea, iar la un moment dat, l-am văzut fața. Însă am fost nevoit să mă întorc așa, ca să-L pot vedea (Fratele Branham arată), iar atunci mi-am zis: „Nu se mișcă, dar cred că-L pot striga.” așa că am strigat: „Isuse!” Când l-am striga, m-a privit așa... (Fratele Branham arată) și mi-a întins brațele. Aceasta este tot ce-mi mai amintesc.

În

lumea aceasta nu există nici un artist care să poată picta trăsăturile feței Lui. Cea mai apropiată pictură pe care am văzut-o este cea a lui Hofman: „Domnul Isus la 33 de ani.” Eu o am pe toate cărțile pe care le folosesc, deoarece este cea mai apropiată de felul în care arată Domnul Isus.

El

arăta ca un om, dar aveam impresia că dacă ar fi spus un singur Cuvânt, lumea s-ar fi sfârșit. Totuși, chipul Lui exprima atâta blândețe și dragoste, încât nu-L puteai privi, fiindcă te-ai fi prăbușit. Mi-am revenit pe când se lumina de ziuă și am observat că pijamaua îmi era udă din pricina lacrimilor pe care le vărsasem. M-am ridicat și am pornit încet spre casă...

l-am

povestit întâmplarea unui prieten predicator, dar el mi-a zis: „Billy, aceste lucruri te vor înnebuni, pentru că sunt de la diavolul.” „Să nu te joci niciodată cu așa ceva!” i-am replicat eu, deși în vremea aceea eram încă predicator baptist.

Apoi

m-am dus la un alt prieten și după ce i-am povestit și lui întâmplarea, l-am întrebat: „Frate, tu ce crezi despre aceasta?”

„Billy,
am să-ți spun sincer ce cred,” a răspuns el, și a continuat: „Cred că ar trebui să predici doar ceea ce este în Biblie, să vestești îndurarea lui Dumnezeu și să nu mai alergi după lucruri fantastice, ca acestea.”

„Domnule,
eu nu alerg după lucruri fantastice, ci încerc să aflu ce înseamnă ceea ce mi s-a întâmplat.”

„Billy,
în urmă cu mulți ani aceste lucrări erau în biserică, dar se spune că ele au încetat odată cu lucrarea apostolilor, așa că, dacă se mai întâmplă și acum așa ceva, le considerăm spiritiste și demonice.”

„O,
frate McKinney, tu chiar crezi așa ceva?” l-am întrebat uimit.

„Da,
domnule.”

„O,
Doamne, ai milă de mine! Frate McKinney, vrei să te unești cu mine în rugăciune pentru ca Domnul să nu mai lase să mi se întâmple așa ceva vreodată?”

„Bineînțeles,
frate Billy,” și ne-am rugat chiar atunci.

Am
rugat și alți predicatori să se roage cu mine, apoi nu am mai cerut părerea nimănui, deoarece mă temeam că vor crede că eu sunt chiar diavolul. Da, ceva se

schimbase în inima mea.

Câțiva

ani mai târziu, când eram deja membru în prima biserică baptistă, cineva mi-a zis:

„Trebuia

să mergi și tu aseară să-i vezi pe acei holly-rollers.”

„Holly-rollers?

Ce-i asta, frate Walt?”

„Sunt

niște penticostali,” a răspuns el.

„Ce

sunt?”

„Penticostali.

O, Billy, dacă ai putea merge să-i vezi o dată! Sar în sus și-n jos și aleargă încoace și încolo. Se spune că vorbesc în limbi necunoscute și să sunt pierduți.”

„Unde

sunt acești oameni?”

„Se

întâlnesc într-un cort vechi, în cealaltă parte a orașului Louisville.

Desigur, sunt oameni de culoare, dar sunt și albi printre ei.”

„Și
alții fac aceleași lucruri ca ceilalți?”

„Da.”

„Este
amuzant faptul că oamenii se amestecă pentru lucruri ca acestea. Presupun că ar
trebui să avem și noi asemenea adunări.”

Într-o
duminică după-amiaza, nu voi uita niciodată aceasta, fratele Walt mânca o
bucată de portocală uscată pentru a-și mai potoli indigestia de care suferea,
iar eu mă gândeam: „Ce fel oameni sunt aceștia care sar în sus și-n jos în
timpul adunării?”

Mai
târziu, am întâlnit un bărbat în vârstă, care s-ar putea să fie acum printre
noi. Se numește John Ryan. Când l-am
văzut, m-am gândit că bătrânul cu barbă și păr lung este din Benton Harbor.
Știam că se adună undeva în Louisville și am încercat să-i gădesc, fiindcă
auzisem că adunarea lor se numea „Adunarea profeților.” Astfel, m-am gândit să
trec pe acolo să văd ce se întâmplă. Nu am văzut pe nimeni rostogolindu-se pe
podea, dar aveau niște învățături ciudate. Și acolo, l-am întâlnit pe acest
bărbat în vârstă care m-a invitat acasă la el. eu am fost plecat pentru o zi,
iar când m-am întors acasă, m-am dus să-l vizitez, dar am aflat că era plecat
la Indianapolis. Soția lui mi-a zis: „Domnul l-a trimis acolo.”

„Vrei
să spui că l-ai lăsat să plece așa, pur și simplu?” am întrebat-o mirat, dar ea
mi-a răspuns:

„Oh,
dar el este slujitorul Domnului!”

Am
auzit că această femeie sărmană a murit cu câteva săptămâni în urmă. A fost o femeie foarte devotată soțului ei. Oh, Doamne, ea a fost o soție adevărată, o femeie pe care și-ar dori-o orice bărbat. Așa este. Chiar dacă soțul ei greșea, ea spunea că întotdeauna face cum spune el.

Ești
cumva aici, frate Ryan? Aseară l-am văzut. Ei nu aveau nimic de mâncare în casă și trăiau doar de pe o zi pe alta, așa că am prins niște pește din lacul Michigan și l-am dus la ei acasă. Imaginați-vă că nu aveau nici măcar ulei sau grăsime cu care să-l pregătească. Când am văzut toate acestea, am întrebat-o:

„Soțul
tău a plecat și nu ți-a lăsat nimic de mâncare în casă?”

„Oh,
frate Bill, el este slujitorul Domnului,” a răspuns ea.

„Domnul
să te binecuvânteze, soră.”

Frate,
cu o asemenea soție și eu aș locui acolo. Dacă tu gândești așa despre soțul tău, sunt gata să rămân acolo. Așa este. Fraților, astăzi avem nevoie de mai multe soții ca femeia aceasta. Situația ar fi cu totul alta în America, dacă soții și soțiile lor ar privi lucrurile ca acești doi frați. Chiar dacă unul sau celălalt greșeste, rămâneți împreună orice s-ar întâmpla. Dacă ați face aceasta, nu am mai avea atât de multe divorțuri. Când am plecat de acolo, am

trecut prin Mishawaka, unde am văzut o mulțime de mașini mici și vechi, parcate pe marginea drumului, pe care se aflau niște pancarte pe care scria: „Numai Isus!” Când le-am văzut, m-am gândit că sigur trebuie să aibă legătură cu biserica. Apoi am văzut că și bicicletele, Cadillacurile, Fordurile Model T, etc, aveau aceste inscripții: „Numai Isus”, așa că m-am gândit: „Oare ce înseamnă aceasta?”

În cele din urmă, am aflat că acolo era o adunare de o mie cinci sute sau două mii de oameni. Apoi i-am auzit cum strigau și săreau în sus și-n jos, așa că mi-am zis: „Acum voi afla ce sunt acești holly-rollers.”

Mi-am parcat Fordul și am mers pe stradă în jos, până am ajuns la adunare. Când am ajuns, am privit în jur și am observat că era plină, iar când am privit mulțimea, am văzut oameni care strigau, săreau și băteau din palme, așa că m-am întrebat: „Oare ce fel de oameni sunt aceștia?” Dar cu cât stăteam mai mult printre ei, mă simțeam mai bine, de aceea mi-am zis: „Este bine. Nu pare nimic în neregulă cu oamenii aceștia. Ei nu sunt nebuni.” Apoi am avut ocazia să vorbesc cu unii dintre ei.

Am stat toată noaptea la adunare, iar a doua zi m-am întors din nou. Poate ați citit această întâmplare și în „Povestea vieții mele.” Stăteam pe platformă alături de alți o sută cincizeci sau două sute de predicatori și ni s-a spus să ne ridicăm pe rând și să ne prezentăm. Când mi-a venit rândul, eu am spus: „Sunt William Branham, evanghelist baptist din Jeffersonville.”

Din cauză că în noaptea aceea am dormit în mașină, mi-am șifonat pantalonii și tricoul cum care eram îmbrăcat, așa că în dimineața următoare am fost nevoit să mă prezint așa la adunare. Mai aveam doar trei dolari și trebuia să mă asigur că-mi rămân destui pentru a mă întoarce acasă. Dimineața am mâncat foarte puțin

și mi-am cumpărat și un pahar cu apă, dar a fost foarte bine. Când am ajuns la adunare, am auzit spunându-se: „Îl căutăm pe William Branham, un tânăr evanghelist baptist care a fost aseară aici pe platformă, pentru că dorim să ne predice în dimineața aceasta.” Pentru că mă gândeam că-mi va fi greu să predic în fața acelor oameni, m-am gândit că cel mai bine era să stau în băncuța mea. În plus, eram îmbrăcat cu niște pantaloni făcuți dintr-un material subțire, iar tricoul era la gât în „V”, în timp toți ceilalți erau îmbrăcați în ținută de biserică. Așa se face că m-am așezat pe un scaun și nu am spus nimic, în timp ce cineva m-a strigat de două sau trei ori. Lângă mine stătea un frate de culoare.

Motivul

pentru care adunarea se ținea în nordul țării este că în partea de Sud rasismul era încă în floare. Eu stăteam deci pe scaun și mă întrebam nedumerit de ce această adunare se numea „Numai Isus.” Totuși, îmi ziceam: „Dacă se vorbește despre Isus, totul este în ordine. Cât timp se vorbește despre El, nu contează cum este această adunare.”

Stăteam

tăcut pe locul meu și ascultam cum cineva continua să-mi strige numele. Deodată, bărbatul de culoare m-a întrebat: „Îl cunoști pe fratele Branham?”

„Da, frate, îl cunosc,” am răspuns eu, pentru că nu puteam și nici nu voiam să-l mint.

„Păi, du-te și adu-l aici.”

„Eu sunt acela, frate, dar nu sunt îmbrăcat corespunzător ca să merg în față.”

„Du-te
acolo!”

„Nu
pot merge cu pantalonii aceștia și cu tricoul cu care sunt îmbrăcat.”

„Oamenilor
nu le pasă cum ești îmbrăcat,” a insistat el, dar eu l-am rugat să nu spună
nimănui unde mă aflu, pentru că nu doream să merg să predic. Dar când numele
meu a fost strigat din nou, el a spus: „Este aici! Este aici!”

Oh,
Doamne! Am simțit cum mă roșesc la față, pentru că nu aveam cravată, iar
îmbrăcămintea mea era veche și ponosită. Dar n-am avut încotro și a trebuit să
merg acolo. Aveam emoții pentru că nu mai vorbisem niciodată până atunci în
fața unui microfon. Am ales un text pe care nu-l voi uita niciodată: „...A murit și
bogatul, și l-au îngropat.

*Pe când era el în Locuința morților, în
chinuri, și-a ridicat ochii în sus, a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în
sânul lui*

*și a strigat: „Părinte Avraame, fie-ți milă
de mine și trimite pe Lazăr să-și înmoaie vârful degetului în apă și să-mi
răcorească limba; căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta.” (Luca 16.22-24).*

Apoi am spus: „Bogatul a privit din iad și a plâns. Acolo
nu sunt flori, și el a plâns; acolo nu există adunări, și el a plâns; nu există
copii, și el a plâns; nu există cântece, și el a plâns.” Și când am spus
aceasta, am plâns și eu.

După

terminarea predicii, toată lumea s-a adunat în jurul meu, deoarece doreau să mai țin o adunare pentru ei. Atunci m-am gândit: „Poate sunt și eu un holly-roller.” Înțelegeți? Vedeam că nu era nimic în neregulă cu acești oameni.

Acum

aș vrea să vă spun ceva ce nu am mai spus niciodată în public. Vă rog să ridicați mâna, dacă îmi promiteți că mă veți iubi la fel de mult și după ce voi spune aceste lucruri. În ordine. Să nu uitați ce ați promis.

Eram

în adunare în seara aceea când au început să cânte și să bată din palme. Cântau: „Știu că a fost sângele, știu că a fost sângele.” Îl laudau pe Domnul din toată inima, de aceea m-am gândit: „Aceasta este foarte bine.” Ei vorbeau tot timpul de Fapte 2.4; 2.38 și 10.48, iar aceasta mi-a plăcut, pentru că îmi ziceam: „Acestea sunt din Scriptură. Eu nu am privit niciodată lucrurile așa, dar este minunat!”

„Și

toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească.” (Fapte 2.4).

„Pocăiți-vă”,

le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.” (Fapte 2.38).

„Și

a poruncit să fie botezați în Numele Domnului Isus Hristos.” (Fapte 10.48).

Când

i-am întâlnit pe acești oameni, m-am gândit că sunt doar o mulțime de „holly-rollers,” dar acum mă gândeam că sunt o grupare de îngeri. Vedeți? Eu mi-am schimbat foarte repede părerea despre ei.

În

dimineața următoare, când Domnul mi-a dat harul de a participa din nou la aceste adunări, mi-am zis: „Oh, Doamne, voi merge din nou în mijlocul acestor oameni și mă gândesc că această adunare este asemănătoare cu adunările pe care

oamenii le numesc „Adunarea bapțiștilor care strigă.” Sau poate este ceva mai mult.. Dar indiferent ce este, mie îmi place aceasta. Este ceva ce-mi place la oamenii aceștia și văd că sunt umili și amabili. Totuși este ceva ce nu înțeleg, și aceasta este vorbirea în limbi. Acolo erau doi bărbați: unul stătea într-o parte, iar celălalt stătea în partea cealaltă. Ei se ridicau pe rând și vorbeau: unul vorbea în limbi,

iar celălalt tălmăcea.” Când am văzut aceste lucruri, mi-am zis: „Oh, trebuie să citesc aceasta!” Apoi situația s-a schimbat: vorbea în limbi celălalt, și tălmăcea primul, și tot așa, în timp ce restul bisericii vorbeau și ei în limbi, dar nu părea să le tălmăcească cineva, așa cum se întâmpla în cazul celor doi bărbați. Când am văzut toate aceste lucruri, m-am gândit că poate sunt îngeri. Nu puteam înțelege nicicum ceea ce se petrecea acolo. De obicei, înțeleg repede lucrurile pe care mi le arată Domnul, dar aceasta... Cred că acesta este unul din motivele pentru care nu vorbesc despre asta în public. De obicei, când doresc să știu ceva, Domnul îmi spune, fiindcă pentru aceasta au fost date darurile. Dar dacă le spui despre aceasta oamenilor, este ca și cum ai arunca mărgăritarele la porci. Darurile sunt lucruri sfinte, iar Domnul mă va face responsabil pentru ele. Astfel, dacă vorbesc cu un frate, eu nu folosesc darul ca să aflu lucruri rele despre el.

Odată,

stăteam la masă, iar un frate m-a luat cu mâna pe după cap și mi-a zis: „O, frate Branham, eu te iubesc!” Eu l-am privit, iar în clipa aceea am simțit că ceva este în neregulă și am știut că nu a spus acele cuvinte din inimă. Vedeți? El se purta ca un fățarnic. Am răspuns simplu: „Da, bine,” după care m-am

ridicat și am plecat de acolo, fiindcă nu voiam să aflu mai multe lucruri despre el. Am preferat să rămân cu părerea pe care o avusesem până atunci despre el și să las restul în seama Domnului. Înțelegeți? Eu nu vreau să știu totul despre un om.

De

multe ori când nu sunt aici în biserică, ci mă aflu undeva într-o cameră oarecare sau într-un restaurant, Duhul Sfânt vine și-mi arată lucruri care se vor întâmpla. În locul acesta sunt oameni care pot confirma că vă spun adevărul. De exemplu, se întâmplă să fiu acasă și deodată spun: „Peste puțin timp va ajunge aici o mașină. Domnul mi-a spus că în ea este persoana cutare și vine la mine.” Sau: „Când vom merge în josul străzii, se va întâmpla cutare și cutare lucru. Fii atent la trecerea de acolo, fiindcă altfel vei fi lovit,” iar voi puteți verifica dacă este adevărat sau nu. De fiecare dată se întâmplă întocmai.

Voi

trebuie să fiți atenți cum folosiți darurile Domnului, deoarece Dumnezeu vă va face într-o zi răspunzători pentru aceasta.

Priviți-l

pe Moise. El a fost un om trimis de Dumnezeu, credeți aceasta? Și a fost rânduit mai dinainte să fie profet; iar Domnul l-a trimis și i-a zis: *„Du-te și vorbește stâncii și va curge apă din ea.”* Dar fiind nervos, Moise s-a dus și a lovit-o. Și pentru că apa nu a curs, a lovit-o și a doua oară, spunând: *„Ascultați, răzvrătiților! Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?”* (Numeri 20.1-12).

Vedeți? Apa a venit, dar Domnul a zis: *„Vino aici, Moise!”* și asta a fost tot. Înțelegeți? *„Pentru că n-ați crezut în Mine, ca să Mă sfințiți înaintea copiilor lui Israel, nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau.”* (v. 12). Deci trebuie să fiți foarte atenți cu aceste lucruri.

Trebuie să aveți grijă ce faceți cu darurile divine.

Dacă

un predicator aduce Cuvântul lui Dumnezeu numai în schimbul unei sume de bani, Dumnezeu îi va cere socoteală pentru aceasta. Așa este. Trebuie să fiți atenți cum folosiți darurile divine. Să nu folosești darul pentru renumele unei biserici, sau chiar al tău personal! Eu prefer să am doar câteva adunări în câteva seri și să rămân necunoscut și umil, decât să fac așa ceva. Înțelegeți ce vreau să spun? Da, domnule! Stai întotdeauna în locul în care poți fi atins de mâna lui Dumnezeu și amintește-ți că aceasta este viața interioară.

Revenind

la povestirea mea, în acel moment m-am gândit: „Voi merge la cei doi bărbați, pentru că vreau să știu mai multe despre ei.” Astfel, după terminarea adunării, m-am dus să-i caut, iar la un moment dat l-am văzut pe unul dintre ei.

„Bună ziua, domnule,” i-am zis eu.

„Bună ziua. Tu ești predicatorul care o predicat în dimineața aceasta?” m-a întrebat el.

„Da, domnule.”

„Cum te numești?”

„Branham, dar tu?”

După
ce mi-a spus cum se numește, i-am zis:

„Domnule,
voi aveți ceva ce eu nu am.”

„Ai
primit Duhul Sfânt când ai crezut?” m-a întrebat el.

„Păi,
eu sunt baptist.”

„Dar
ai primit Duhul Sfânt când ai crezut?”

„La
ce te referi, frate? Eu știu că nu am ceea ce aveți voi, fiindcă sunt conștient
că posedăți Ceva care pare foarte puternic.”

„Ai
vorbit vreodată în limbi?”

„Nu,
domnule.”

„Atunci
pot să-ți spun că nu L-ai primit pe Duhul Sfânt.”

„Păi,
dacă asta înseamnă să-L ai pe Duhul Sfânt, înseamnă că nu Îl am.”

„Dacă
nu ai vorbit în limbi nu-L ai.”

„Dar
une aş putea să-L primesc?”

„Du-te
acolo în sala și caută-L.”

Am
continuat să-l privesc atent. Știam că și el avea un sentiment ciudat în ceea
ce mă privește, deoarece vedeam că devine tot mai suspicios. Dar acel bărbat
era într-adevăr un credincios adevărat; era sută la sută creștin, așa că m-am
gândit: „Laudă Ție, Doamne, pentru că ești cu adevărat prezent în locul acesta.
Doresc să fac și eu un asemenea altar undeva.”

Am
plecat să-l caut și pe celălalt bărbat, iar când l-am găsit, am început să
vorbesc și cu el.

„Bună
ziua, domnule.”

„Spune-mi
la ce biserică aparții? Cred că ești baptist, așa-i?” m-a întrebat el.

„Da,
domnule.”

„Nu
ai primit Duhul Sfânt, este adevărat?”

„Sincer
să fiu, nu știu.”

„Ai
vorbit vreodată în limbi?”

„Nu,
domnule.”

„Atunci
nu L-ai primit.”

„Știu
că nu am ceea ce aveți voi, dar îmi doresc cu adevărat să am aceasta.”

„Acolo
este apa, ești gata?”

„Eu
am fost deja botezat, numai că nu am primit ceea ce aveți voi,” am spus eu.
„Voi posedați ceva ce-mi doresc și eu.”

„Este
în ordine.”

Încercam
să-l înțeleg, iar în final am aflat că dacă
mi-a fost dat cândva să vorbesc cu un fățarnic, acela a fost bărbatul
acesta. Soția lui era o femeie brunetă, dar el trăia cu o femeie blondă, cu
care avea și doi copii. El bea și făcea multe alte lucruri lumești, dar cu
toate acestea, vorbea în limbi și prorocea.

Am
plecat de acolo mâhnit și zicând: „Doamne, Te rog să mă ierți, dar nu înțeleg.
Se pare că fățarnicul acela are parte de binecuvântările Duhului Sfânt, ori așa
ceva nu se poate!”

A
trecut o perioadă destul de lungă în care am studiat aceste lucruri și am
plâns, apoi m-am gândit că poate așa putea să-mi petrec mai mult timp printre
ei, ca să înțeleg despre ce este vorba. Unul dintre acei bărbați era un creștin
adevărat, dar celălalt era un fățarnic. „Ce este aceasta?” mă întrebam
nedumerit. „O, Doamne, poate este ceva în neregulă cu mine! Trebuie să găsesc
ceva în legătură cu aceasta în Biblie. Trebuie să existe ceva.”

Pentru
mine, orice se întâmplă trebuie să aibă și o explicație biblică, pentru că
altfel nu este în ordine. În Biblie trebuie să existe ceva și în legătură cu
problema aceasta. Trebuie să fie dovedit de ea, dar nu numai într-un loc, ci în
mai multe; trebuie să se intersecteze cu ea, pentru că altfel nu pot crede. Voi
știți că Pavel a spus: „*Dar, chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar
veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceea pe care v-am
propovăduit-o noi, să fie anatema!*” (Galateni 1.8). Și eu cred Biblia.
Astfel, mă frământam și-mi ziceam: „Nu am întâlnit nicăieri în Biblie un
 asemenea tablou.”

Doi

ani mai târziu, după ce mi-am pierdut soția, eram sus la Green Mill și mă rugam. Stăteam în grotă de două sau trei zile, iar la un moment dat am ieșit afară să iau o gură de aer.

Când

am ieșit afară, mi-am lăsat Biblia pe capătul unei grinzi care provenea dintr-un copac doborât de vânt și care avea o bifurcație așa (Fratele Branham arată). Eu mă întindeam adesea pe grinda aceea, iar seara stăteam cu mâna sub cap și priveam cerul. Uneori chiar adormeam pe ea în timp ce mă rugam. Mă aflam acolo de câteva zile și în tot acest timp nu am mâncat nimic. La un moment dat, am ieșit să iau puțin aer proaspăt, pentru că aerul din grotă era umed și rece.

Când

am ieșit, mi-am lăsat Biblia în locul în care o lăsasem și cu o zi în urmă, iar când m-am întors am văzut că era deschisă la Evrei capitolul 6. Am luat-o și am început să citesc de la versetul 1:

„De

aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos și să mergem spre cele desăvârșite, fără să mai punem din nou temelia pocăinței de faptele moarte și a credinței în Dumnezeu,

învățătura

despre botezuri, despre punerea mâinilor, despre învierea morților și despre judecata veșnică.

Și

vom face lucrul acesta, dacă va voi Dumnezeu.

Căci

cei ce au fost luminați odată – și au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași Duhului Sfânt,

*și
au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor –*

*și
care totuși au căzut, este cu neputință să fie înnoiți iarăși și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou, pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu și-L dau să fie batjocorit.”*

Dar
ceea ce scria în versetele 7-8 mi-a atras atenția:

*„Când
un pământ este adăpat de ploaia care cade adesea pe el și rodește o iarbă folositoare celor pentru care este lucrat, capătă binecuvântare de la Dumnezeu.*

*Dar,
dacă aduce spini și mărăcini, este lepădat și aproape să fie blestemat și sfârșește prin a i se pune foc.”*

*„Aici
este explicația!” mi-am zis bucuros și așteptam ca Domnul să-mi dea și o vedenie. Am așteptat-o o vreme, apoi am început să mă plimb, dar nu s-a întâmplat nimic. M-am întors în grota,
dar degeaba: nu s-a întâmplat nimic. Stând acolo, mă tot întrebam: „Oare ce înseamnă aceasta?” apoi am luat Biblia din nou și mi-am zis: „Oare ce se ascunde în versetele acestea pe care vrea să mi le arate Domnul?” Am continuat să citesc despre căință, pocăință și credință, apoi am mers din nou la versetele 7-8 din Evrei 6:*

„Când

un pământ este adăpat de ploaia care cade adesea pe el și rodește o iarbă folositoare celor pentru care este lucrat, capătă binecuvântare de la Dumnezeu.

Dar,

dacă aduce spini și mărcini, este lepădat și aproape să fie blestemat și sfârșește prin a i se pune foc.”

Aceasta

m-a cutremurat. Apoi m-am gândit: „Doamne, oare o să-mi dai o vedenie cu...” Voiam să-l cer altceva, dar deodată am văzut înaintea mea Pământul învârtindu-se, iar un Bărbat îmbrăcat în alb, mergea pe el cu capul sus și semăna Sămânță. Curând, în spatele Lui a apărut un alt bărbat, îmbrăcat în negru, care mergea cu capul plecat și semăna și el sămânță. Când a răsărit și a crescut sămânța bună, era grâu, dar cea rea era neghină. Apoi, am văzut că a venit o secetă mare, iar grâul era aproape de piere din cauză că nu avea apă. Am văzut că oamenii își ridicau mâinile și se rugau ca Domnul să dea ploaie pe pământ. La rândul lui, grâul era aplecat până la pământ și cerea apă. Și curând a apărut o aglomerare de nori și a început să plouă. Când s-a întâmplat aceasta, grâul s-a ridicat și a început să se bucure pentru ploaie, dar și neghina s-a bucurat, la fel ca grâul. „Oare ce înseamnă aceasta?” m-am întrebat mirat. Și deodată am înțeles. Aceași ploaie care cade peste grâu și îl face să crească, o face și pe buruiană să crească. Și același Duh Sfânt care cade peste un grup de oameni sinceri și credincioși, și îi binecuvântează, poate să-l binecuvânteze și pe cel fățarnic, pentru că Isus a spus: *„Îi veți cunoaște după roadele lor.”* (Matei 7.16). Așadar, chiar dacă cineva strigă și se bucură, îl vom cunoaște după roade.

Plin de bucurie, am strigat: „Asta este! Acum am înțeles!

Doamne, acesta este adevărul! Un om poate avea daruri fără să-L cunoască pe Dumnezeu.”

Vedeți? Eu devenisem puțin critic cu privire la vorbirea

În limbi, dar într-o zi Domnul mi-a arătat totul. Înțelegeți?

Îmi amintesc că mă aflam la râul Ohio și îi botezam pe primii mei creștini. Când am ajuns la a șaptesprezecea persoană, am spus: „Tată, eu îl botez pe acest om în apă, dar Te rog ca Tu să-l botezi cu Duhul Sfânt,” iar în timp ce mă pregăteam să-l scufund în apă, a apărut o Lumină strălucitoare. Pe malul râului se aflau câteva sute de oameni. S-a întâmplat în luna iunie, pe la ora două după-amiaza. Lumina aceea S-a oprit chiar deasupra locului în care mă aflam eu și o Voce a spus: **„Așa cum a fost trimis Ioan Botezătorul înaintea primei veniri a lui Isus Hristos, Mesajul tău va merge înaintea celei ce-a doua veniri a Lui!”** Acest lucru m-a speriat foarte tare.

În acea după-amiază am botezat două sau trei sute de oameni, iar când am ieșit din apă, diaconii și mulți dintre oamenii care au fost martori la cele întâmplate, au venit și m-au întrebat: „Ce a însemnat Lumina aceea?”

Era prezent și un grup destul de mare de oameni de culoare de la biserica baptistă „Gitt Edge” și de la biserica „Cow Star”. Când au văzut Lumina, ei au început să strige îngroziți, în timp ce alții au leșinat.

În apropiere, era o tânără care se plimba într-o barcă, în costum de baie, iar eu am rugat-o frumos să plece de acolo:

„Maggie, nu vrei să cobori din barcă, te rog?”

„Oh, Billy, nu trebuie să cobor nicăieri!”

„Bine, nu trebuie să cobori, dar eu unul aş avea atâta respect pentru Evanghelie, încât să mă îndepărtez, pentru că este un serviciu de botez.”

„Nu trebuie să fac aceasta,” a repetat ea. A rămas în barcă și a început să râdă de mine în timp ce-i botezam pe oameni, deoarece nu credea în botez. Dar când a venit Îngerul Domnului, i-a răsturnat barca. Astăzi, fata aceea este internată într-un ospiciu de nebuni, pentru că nu te poți juca cu Dumnezeu și să scapi nepedepsit. Înțelegeți?

Apoi, de-al lungul vieții, am avut vedenii în care am văzut lucrurile care aveau să se întâmple. Mai târziu, toate acestea au început să mă supărau din ce în ce mai mult, așa că toți îmi spuneau că nu este bine ceea ce mi se întâmplă. Acesta este motivul pentru care m-am hotărât să merg într-unul din locurile mele preferate, ca să mă rog acolo. Dar cu cât mă rugam ca aceste vedenii să nu mai apară în viața mea, cu atât apăreau din ce în ce mai mult. Lucram ca paznic de vânătoare în statul Indiana, când a venit la mine un bărbat. Era fratele pianistului din tabernacolul meu, și mi-a zis:

„Frate Branham, vrei să vii în după-amiaza aceasta cu mine până în Madison?”

„Nu pot veni pentru că trebuie să mă întorc în pădure,” i-am răspuns eu și am plecat acasă. Când am ajuns, mi-am dat jos arma și mi-am suflecat mânecile de la cămașă, fiindcă voiam să mă spăl și să mă pregătesc pentru masă. În vremea aceea locuiam într-o casă cu două camere. După ce m-am spălat, am ieșit până afară, dar deodată s-a auzit ceva în arțarul de lângă casă. M-am speriat atât de tare, încât aproape că am leșinat, fiindcă știam că era din nou acel lucru neînțeles.

M-am așezat pe treptele casei, iar bărbatul care mă însoțise până acasă, a sărit repede din mașină, a alergat la mine și m-a

Întrebat:

„Billy, ești bine?”

„Nu, domnule!”

„Ce s-a întâmplat?”

„Nu știu, dar sunt în ordine. Du-te liniștit mai departe, mulțumesc.”

Soția mea a ieșit în fugă din casă și i-a adus un pahar cu apă și m-a întrebat îngrijorată:

„Ce s-a întâmplat, dragă?”

„Nimic, scumpa mea.”

„Vino înăuntru, pentru că este gata cina.” Apoi m-a cuprins pe după mijloc și a încercat să mă ajute să intru în casă, dar eu i-am zis:

„Dragă, vreau să te rog ceva. Poți să suni la serviciu și să le spui că în după-amiaza aceasta nu voi fi acolo? Meda, scumpa mea, eu îl iubesc pe Domnul Isus și știu că am trecut de la moarte la Viață, de aceea nu vreau ca diavolul să aibă vreo legătură cu mine. Nu mai pot continua așa. Sunt un prizonier; tot timpul mi se întâmplă aceste lucruri. Aceste viziuni, sau orice ar fi ele, vin în continuu. (În vremea aceea nu știam că se numesc

vedenii). Dragă, nu știu ce înseamnă toate acestea, și deși Îl iubesc pe Domnul Isus, toți îmi spun că este diavolul.”

„Oh, Billy,” a spus ea, „nu ar trebui să iei aminte la ceea ce spun oamenii.”

„Dragă, privește-i pe ceilalți predicatori... Trebuie să merg la locul meu din pădure. Am cincisprezece dolari. Te rog să ai grijă de Billy. (Pe atunci Billy era doar un băiețel). Banii aceștia vă vor ajunge pentru o vreme. Te rog să suni la serviciu și să le spui că mă voi întoarce mâine sau niciodată. Dacă nu mă voi întoarce în cinci zile, să trimiți pe cineva să mă caute. Meda, nu mă voi întoarce acasă până când Domnul nu-mi va promite că va îndepărta acest lucru de la mine și că nu va mai îngădui să se întâmple vreodată.”

Gândiți-vă cât de ignorant poate fi omul!

Am plecat chiar în seara aceea la grota mea din pădure, cu gândul că a doua zi voi merge chiar sus pe munte. Cred că FBI-ul nu m-ar putea găsi niciodată acolo. În grota aceea m-am rugat toată după-amiaza, până când a început să se întunece. M-am rugat, apoi am deschis Biblia și am citit textul unde scrie: „*Duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor.*” (1Corinteni 14.32), dar nu am putut să-l înțeleg. Curând s-a înserat.

Când eram băiat, obișnuiam să pun capcane. Le puneam în linie, iar noaptea mă duceam să pescuiesc. Grota aceea era acolo de mulți ani și nu arăta prea bine, iar înaintea mea fusese folosită de altcineva.

Stăteam acolo în așteptare, iar pe la 2.00-3.00 dimineața, mă plimbam încă încoace și încolo, de-a lungul încăperii.

După o vreme m-am așezat pe o cutie veche și m-am gândit: „O, Doamne, de ce-mi faci aceasta? Tată, Tu știi că Te iubesc și că nu doresc să fiu posedat de diavolul. Nu vreau ca acele lucruri să mai vină în viața mea. Doamne, Te rog nu mai permite să mi se întâmple vreodată așa ceva! Tu știi că Te iubesc și că nu vreau să merg în iad. Ce rost are să mai predic și să mă mai străduiesc să aduc Cuvântul, dacă greșesc? Și problema este că nu merg doar eu în iad, ci duc și alte mii de oameni. Acesta este motivul pentru care nu vreau să mi se mai întâmple aceste lucruri.”

Stăteam pe cutia aceea veche, în poziția aceasta (Fratele Branham arată) și deodată am văzut că în cameră a apărut o Lumină. Prima dată am crezut că vine cineva cu o lanternă, dar când am privit în jur, am observat că de fapt lumina aceea se afla în fața mea. Într-un colț al încăperii era o sobă veche, care era stricată în partea de deasupra, iar în apropierea ei, pe podea, era o lumină. „Oare ce-i asta,” m-am întrebat nedumerit, „fiindcă nu poate veni de afară?”

Am privit din nou în jur și deodată am observat că și deasupra mea era aceeași Lumină. Aceasta a apărut dintr-un vârtej care avea culoarea ca a smaraldului și scotea un sunet ca un foșnet. O priveam foarte atent și mă întrebam speriat: „Oare ce este aceasta?” Apoi am auzit pașii cuiva care venea desculț spre mine (Fratele Branham imită pe cineva care merge), și curând am văzut piciorul unui om care a ieșit din Lumină. În toată încăperea era întuneric, cu excepția locului din care venea acel Om. Era un Bărbat de vreo 90 de kilograme și își ținea mâinile în felul acesta (Fratele Branham arată). Eu L-am văzut în formă de vârtej de vânt, L-am auzit vorbind cu mine și L-am văzut în formă de Lumină, dar atunci a fost pentru prima dată când am văzut chipul Lui. El a venit foarte aproape de mine...

Prieteni, am crezut că inima mea va ceda... Imaginați-vă situația în care eram și puneți-vă în locul meu. Cred că și voi ați fi simțit același lucru ca și mine. Poate sunteți pe cale de multă vreme, sunteți creștini de mult timp, dar cred că v-ați fi simțit la fel. Spun aceasta, fiindcă deși de atunci am fost

vizitat de multe ori de El, când sunt în prezența Lui mă simt ca paralizat, iar uneori aproape că leșin. Uneori sunt atât de slăbit când părăsesc platforma, încât am această senzație de leșin, iar când rămân prea mult, sunt total inconștient când sunt luat de acolo. Au fost situații când frații au avut grijă de mine, pentru că nu mai știam nici unde mă aflam. Eu vă pot dovedi cu Scriptura aceste stări, pentru că ele au o explicație.

Stăteam acolo și Îl priveam încremenit de groază. Mâna mea era puțin ridicată, iar S-a apropiat tot mai mult, privindu-mă; dar privirea Lui era blândă. Când mi-a vorbit, avea o voce foarte profundă: „Nu te teme,” a zis El, „fiindcă am fost trimis din prezența Atotputernicului Dumnezeu!” Când L-am auzit, mi-am dat seama că era aceeași voce care mi-a vorbit când aveam doi ani și în toți anii care au urmat. Știam că este El.

Voi încerca să vă redau conversația așa cum a fost ea, deși sunt unele lucruri pe care nu mi le amintesc.

Deci El mi-a zis: „Nu te teme! Am fost trimis din prezența Atotputernicului Dumnezeu să-ți spun despre nașterea și despre viața ta neînțeleasă... „ Voi știți că aceeași Lumină a apărut deasupra mea în camera unde m-am născut. Și El a continuat: „...Nașterea ta deosebită și viața ta neînțeleasă sunt un indiciu că vei merge în lume să te rogi pentru oamenii bolnavi. Și indiferent ce boală vor avea...” Domnul îmi este Martor și Judecător că El a spus cuvântul „cancer”. „...Dacă-i vei face pe oameni să te creadă și vei fi sincer atunci când te rogi, nimic nu va sta împotriva rugăciunii tale, nici chiar cancerul.” Vedeți? „Dacă-i vei face pe oameni să te creadă.”

În timp ce stăteam în prezența Lui, mi-am dat seama că El nu era dușmanul meu, ci îmi era Prieten. Nu știam dacă voi muri sau ce se va întâmpla cu mine, așa că l-am zis:

„Domnule, eu sunt un om sărac, trăiesc printre oameni

săraci și nu am educație. Nu cred că pot face ceea ce-mi ceri pentru că oamenii nu m-ar înțelege și nu m-ar asculta.”

Dar El a continuat: „Așa cum profetul Moise a primit două semne sau daruri, ca să-și legitimizeze însărcinarea, și tu vei primi tot două daruri ca să-ți legitimizezi însărcinarea. Primul dintre ele va fi că atunci când vei lua mâna bolnavului pentru care te rogi și o vei ține cu mâna ta stângă, va avea un efect fizic asupra ta. Tu te vei ruga pentru bolnav, iar dacă efectul va dispărea de pe mână, boala va pleca și omul respectiv este vindecat. Dacă efectul nu va dispărea, cere doar o binecuvântare și du-te mai departe.”

„Domnule, mă tem că oamenii mă vor respinge.”

„În cazul în care ei nu vor crede primul semn, îl vor crede cu siguranță pe cel de-al doilea. Astfel, vei cunoaște fiecare taină ascunsă a inimii lor, ceea ce îi va face să te creadă.”

„Domnule, dar chiar acesta este motivul pentru care sunt în seara aceasta aici, fiindcă mulți oameni religioși mi-au spus că aceste lucruri care mi se întâmplă nu sunt bune.”

„Tu te-ai născut în lumea aceasta cu un scop (Vedeți, darurile și chemarea sunt fără pocăință; Lui Dumnezeu nu-l pare rău de ele).”

„Domnule, mulți oameni din diferite biserici mi-au spus că aceste lucruri care se petrec în viața mea vin de la cel rău. De aceea sunt aici: ca să mă rog.”

Înainte de a continua relatarea celor întâmplate, mă voi

Întoarce puțin mai în urmă. Ceea ce mă speria cel mai tare era faptul că de câte ori întâlneam un astrolog, îmi spunea că s-a întâmplat ceva la nașterea mea, ori aceasta aproape că mă omora. De exemplu, într-o zi mă plimbam împreună

cu un văr de-al meu printr-un loc unde se ținea un carnaval. Eram doar niște puștani. Într-unul dintre corturi era o vrăjitoare, iar când am trecut pe acolo, femeia mi-a zis: „Hei, tu, vino puțin aici!” Ne-am uitat la ea mirați, dar femeia a continuat: „Tu, cel cu pulovărul în dungi...” acela fiind eu.

„Da, doamnă,” am zis eu, gândindu-mă că vrea să mă trimită să-i cumpăr o cola sau ceva de genul acesta. Avea cam treizeci de ani, iar când am ajuns lângă ea, i-am zis:

„Da, doamnă, ce pot face pentru tine?”

„Știi că este o Lumină care a fost tot timpul cu tine? Tu te-ai născut sub un anumit semn.”

„Ce vrei să spui?” am întrebat-o surprins.

„Te-ai născut sub un anumit semn și există o Lumină care te însoțește pretutindeni. Te-ai născut pentru o chemare divină.”

Când am auzit ce spune, i-am zis: „Pleacă de aici, femeie!” Eram foarte agitat, deoarece mama mi-a spus tot timpul că aceste lucruri erau de la diavolul.

Mai târziu, într-o zi când mă îndreptam spre Pădurea Henryville, unde patrulam, m-am decis să iau autobuzul. Am urcat și m-am așezat lângă un marinar. Aveam un simțământ ciudat, iar când am privit în jur, am

văzut o femeie îmbrăcată frumos, care a intrat imediat în vorbă cu mine și mi-a zis:

„Bună ziua.”

„Bună ziua.”

Am crezut că voia doar să mă salute, dar ea a continuat:

„Aș vrea să vorbesc puțin cu tine.”

„Da, doamnă?” și m-am întors cu spatele spre ea, gândindu-mă: „Încă o femeie caraghioasă.” Dar ea nu s-a dat bătută, ci a continuat: „Pot vorbi puțin cu tine? Nu mă ignora, pentru că nu este demn de un gentleman să facă aceasta. Vreau să-ți spun doar câteva cuvinte.”

Eu am continuat însă să privesc în față, fără s-o iau în seamă. Totuși mă gândeam: „Voi vedea dacă și ea va spune aceleași lucruri pe care mi le-au spus ceilalți,” apoi mi-am zis: „O, Doamne! Aceasta îmi va provoca din nou o stare neplăcută!” așa că am continuat să n-o iau în seamă.

Atunci ea a zis: „Poate ar fi bine dacă ți-aș explica ceva: eu sunt astrolog.”

„M-am gândit că asta ești.”

„Merg la Chicago ca să-l vizitez pe fiul meu care este predicator baptist.”

„Da, doamnă.”

„Ți-a spus cineva vreodată că te-ai născut sub un semn?”

„Nu, doamnă,” am mințit eu, pentru că voiam să văd ce spune mai departe.

„Nu ți-au spus predicatorii aceasta?”

„Nu am de-a face cu ei,” am răspuns eu.

„Dacă îți voi spune exact când te-ai născut, mă vei crede? Pot să-ți spun cu exactitate.”

„Nu cred aceasta,” am spus eu.

„Te-ai născut în șase aprilie 1909, la ora cinci dimineața.”

„Așa este, de unde ai știut? Spune-i și acestui marinar când s-a născut.”

„Nu pot face aceasta.”

„De ce? Cum știi aceste lucruri?”

„Domnule,” a spus ea și a început să-mi vorbească despre astronomie. „O dată la mai mulți ani... Îți amintești când steaua dimineții i-a condus pe acei magi la Domnul Isus?”

Eu am jucat puțin teatru și i-am zis: „Nu știu nimic despre religie.”

„Dar știi că niște magi au mers să-L vadă pe Domnul Isus?”

„Da, știu aceasta.”

„Ce înseamnă să fi un om mag?”

„Oh, știu doar că ei erau niște magi. Nu știu mai mult.”

„Un mag este ceea ce sunt și eu, adică un astrolog sau „un cititor în stele”, cum obișnuiesc oamenii să ne numească. Știi că înainte ca Dumnezeu să facă ceva pe pământ, arată acel lucru mai întâi în ceruri și apoi pe pământ?”

„Da, știu aceasta,” am răspuns eu.

„Păi, El a chemat două sau trei stele: pe Marte, Jupiter și Venus (dau doar un exemplu) și le-a aliniat... și au fost trei magi care s-au dus să-L vadă pe Domnul Isus... Unul era de pe linia lui Sem, al doilea era de pe linia lui Ham, iar al treilea se trăgea din linia lui Iafet, și s-au întâlnit la Betleem. Fiecare persoană de pe pământ are legătură cu o stea. Întreabă-l pe acest marinar cât este de strâns legată marea de lună și cum fluxul și refluxul

apar și dispar o dată cu ea.”

„Nu trebuie să-l întreb pentru că știu și eu aceasta.”

„Nașterea ta este în legătură cu stelele.”

„Aceasta nu am știut.”

„Cei trei magi au venit din direcții diferite, fiind conduși de trei stele diferite care s-au întâlnit la Betleem. Se spune că ei s-au întâlnit, iar când au discutat și-au dat seama că fiecare venea de pe una din liniile lui Sem, Ham și Iafet, fiii lui Noe, și au mers împreună să se închine Domnului Isus Hristos, iar înainte de a se întoarce în țările de unde au venit, au pus la picioarele Lui darurile pe care le aduseseră. Mai târziu, în timpul slujbei Sale, Isus a spus că atunci când Evanghelia va fi predicată lumii întregi (semințiilor lui Sem, Ham și Iafet), El va veni din nou.

Planetele se mișcă separat, dar o dată la mai mulți ani, ele se aliniază în amintirea celui mai mare Dar care a fost dat vreodată omenirii: Isus Hristos. Însă, când se întâmplă aceasta, El trimite un alt dar pe pământ, iar tu te-ai născut sub această aliniere. De aceea am știut când te-ai născut.”

„Doamnă, vreau să știi că nu cred nimic din ceea ce mi-ai spus. Nu sunt un om religios și nu vreau să mai aud nimic despre asta, așa că te rog să pleci!”

De fiecare dată când mă aflam în preajma acestor oameni, reacționa în felul acesta și mă întrebam: „Oare de ce fac diavolii aceasta?” Pe partea cealaltă, predicatorii îmi ziceau în continuu: „Acesta este diavolul!”

Acesta este diavolul!” și eu i-am crezut.

Îmi amintesc că în noaptea aceea L-am întrebat pe Omul care a venit la mine: „Oare de ce toți acești ghicitori posedați de duhuri rele pot recunoaște aceste lucruri și vorbesc le de bine, în timp ce oamenii bisericii, frații mei, îmi spun că toate acestea vin de la diavolul?”

Și Îngerul mi-a răspuns: „Acum se întâmplă la fel cum s-a întâmplat întotdeauna.” După care a adăugat: „Când a început slujba Domnului Isus, preoții au spus: „Este Beelzebul! Este diavolul!” dar diavolii ziceau: „El este Fiul lui Dumnezeu, Sfântul lui Israel!” Diavolii recunoșteau aceasta.

Priviți-i pe Pavel și Barnaba. Când ei predica, preoții spuneau: „Bărbații aceștia întorc lumea cu capul în jos! Sunt oameni răi, sunt draci!” dar ghicitoarea aceea de pe stradă a știut că sunt slujitorii lui Dumnezeu, așa că a zis: *„Oamenii aceștia sunt robii Dumnezeului celui Preaînalt și ei vă vestesc calea mântuirii.”* (Fapte 16.17).

Problema este că noi suntem atât de cuprinși de lucrurile teologice încât nu mai știm nimic despre Duhul Sfânt. Sper că mă veți iubi și după ce vă spun toate acestea. Faptul că strigați și dansați nu înseamnă că știți ceva despre Duhul Sfânt. Voi aveți nevoie de o experiență personală, pentru că aceasta este Biserica pe care vrea Domnul s-o ridice. Așa este. Ea trebuie să fie una în unitate și putere; una în Duhul.

Îngerul mi-a explicat de ce nu au putut înțelege predicatorii ceea ce mi se întâmpla.

„Dar ce este cu toate aceste lucruri care mi

se întâmplă?” L-am întrebat eu.

„Ele se vor întâmpla din ce în ce mai des,” a spus El, apoi mi-a explicat ce a făcut Domnul Isus când a fost pe pământ: cum a venit și a fost îmbrăcat cu o asemenea putere încât știa toate lucrurile mai dinainte, cum s-a întâmplat în cazul femeii de la fântână; cum spunea că El nu este Vindecătorul, ci făcea doar ceea ce-I arăta Tatăl, etc.

„Ce fel de duh este acesta?” L-am întrebat eu.

„Este Duhul Sfânt.”

În clipa aceea, în sufletul meu s-a întâmplat ceva și mi-am dat seama că eu întorceam de fapt spatele la ceea ce voia Domnul să fac, și că El m-a adus pe pământ cu scopul de a face o lucrare prin mine. Atunci am înțeles că și cu mine s-a întâmplat la fel cum s-a întâmplat cu El, când fariseii au înțeles Scriptura greșit, iar din clipa aceea, am ascultat numai glasul Duhului Sfânt.

„Voi merge,” l-am spus eu.

„Iar Eu voi fi cu tine!” a răspuns El.

După toate acestea, Îngerul a pășit din nou în Lumină și a dispărut treptat din cameră.

M-am întors acasă, iar când am mers la biserică le-am povestit oamenilor tot ce mi se întâmplase. Acest lucru s-a întâmplat duminică seara, iar miercuri seara au adus în adunare o asistentă de la clinica Mayo,

care avea cancer și era pe moarte. Sărmana arăta ca o umbră, dar eu am pășit în față, iar când i-am luat mâna, am avut o vedenie în care am văzut că femeia se va întoarce la locul ei de muncă. Acum locuiește în Jeffersonville, unde este asistentă medicală de câțiva ani. Când am avut vedenia pentru ea, am pășit cu greu în față, pentru că nu prea știam cum să procedez. Mai mult, când mi s-a adus în față acest prim caz, am tremurat puțin. Alături de ea stăteau alte câteva asistente care veniseră cu ea. Femeia avea față suptă și ochii adânc intrați în orbite. Se numește Margie Morgan, iar dacă doriți să-i scrieți, adresa ei este 411 Knocloch, Jeffersonville, Indiana., sau puteți scrie Spitalul Clork din Jeffersonville, iar ea vă va spune mărturia ei.

Acesta a fost primul caz în care am primit vedenia imediat, și am văzut că femeia va fi din nou asistentă și va lucra în spital. Era bine, sănătoasă și puternică, așa că am spus: „Așa vorbește Domnul: Tu vei trăi și nu vei muri!” Soțul femeii era lângă ea, iar când m-a auzit e spun, m-a privit așa..., dar eu i-am zis: „Nu te teme, domnule! Soția ta va trăi!” Imediat după aceea, el m-a chemat afară, a chemat și câțiva medici și a zi:

„Îi cunoști?”

„Da,” am răspuns eu.

„Cancerul s-a întins peste tot, i-a distrus intestinele și tot, încât nu i se mai poate face nici clismă.”

„Pe mine nu mă interesează ce are ea. Eu am avut o vedenie, iar Bărbatul care mi s-a arătat mi-a spus că orice voi vedea se va împlini întocmai. El mi-a spus aceasta, iar eu îl cred.”

Lăudați-L pe Domnul! Și așa a fost. Câteva zile mai târziu, această femeie făcea curățenie prin casă. Era perfect sănătoasă, iar

acum are 70 de kilograme.

A urmat Robert Daugherty care ne-a chemat cu el și astfel am început să țin adunări prin Texas și în alte părți din țară și din lume, dar nu am mai întâlnit oameni cu vorbire în limbi, până într-o seară când am mers într-o adunare din San Antonio, Texas. Eu credeam în botezul Duhului Sfânt și că oamenii pot vorbi în limbi, dar când am pășit în adunarea aceea, am văzut un omuleț care a început să vorbească în limbi, repede, repede, ca o mitralieră, iar undeva în spate, s-a ridicat un dom și a spus: „Așa vorbește Domnul: bărbatul care va păși pe platformă are o însărcinare primită de la Dumnezeu cel Atotputernic! Așa cum a fost trimis Ioan Botezătorul înaintea primei veniri a lui Isus Hristos, el va aduce un Mesaj care va pregăti a doua venire a Domnului!”

Eu l-am întrebat pe bărbatul care a adus tălmăcirea:

„Îl cunoști pe omulețul acela?”

„Nu, domnule.”

„Dar el te cunoaște pe tine?”

„Nu, domnule?”

„Știi cine sunt eu?”

„Nu, domnule.”

„Și cum ai ajuns aici?”

„Am citit despre această adunare în ziar.”

Acea era prima seară de adunări. L-am întrebat și pe celălalt:

„Tu cum ai ajuns aici?”

„Câțiva oameni mi-au spus că vei fi aici. Mi-au zis că la adunări va participa un vindecător divin și astfel am venit și eu.”

„Vă cunoașteți unul pe altul?”

„Nu.”

Atunci am văzut puterea Duhului Sfânt. Doar cu puțin timp în urmă, crezusem că toate aceste lucruri sunt greșite, dar acum puteam să văd că același Înger al lui Dumnezeu lucra și prin acești oameni cu daruri. În ziar a apărut un articol despre adunarea aceea, în ciuda faptului că lucrurile erau puțin amestecate.

Anii au trecut, iar oamenii au început să vadă tot mai mult împlinirea vedeniilor.

Odată, această Lumină a fost fotografiată de un fotograf într-o adunare din Arkansas, dacă nu mă înșel. Eu încercam să le explic oamenilor aceste lucruri, iar ei stăteau și

mă ascultau cu atenție. Erau prezenți metodiști, baptiști, prezbiterieni, etc. La un moment dat, am privit spre ușă și am văzut-o cum venea, așa că am spus: „Nu mai este nevoie să vorbesc, pentru că Lumina este aici.” S-a mutat puțin mai sus, iar oamenii au început să țipe pentru că o vedeau și ei. După un timp a venit în locul unde eram eu și a rămas lângă mine. Atunci s-a ridicat un predicator și a venit spre mine zicând: „Eu pot să văd Aceasta!” dar imediat, El l-a silit să se dea înapoi. Voi puteți privi fotografiile care s-au făcut și veți vedea că atunci când a fost izbit de Lumină, capul bărbatului s-a înclinat așa și el a rămas orb. După aceea, Lumina a venit înapoi unde era, iar fotograficul a prins-o într-o fotografie.

Mai târziu, am avut o adunare care s-a ținut la auditorul San Houston din Houston, Texas, la care au participat cam opt sute de oameni. Acolo s-a ridicat un predicator baptist și a spus că eu nu sunt decât un fățarnic josnic, un impostor care trebuie scos afară din oraș și că el este cel care trebuie să facă aceasta.

Când a auzit provocarea aceluia bărbat, fratele Bosworth mi-a zis: „Frate Branham, cum poți permite să se întâmple așa ceva? Cheamă pe cineva să-l dea afară.”

„Nu, domnule, mie nu-mi place agitația. Biblia nu ne-a fost dată ca să dea naștere la asemenea lucruri, ci ne-a fost dată ca să aducă Viața. Nu contează cât vei încerca să-l convingi pe bărbatul acesta, pentru că el o va ține tot așa. Nu ar fi nici o diferență. Dacă Domnul nu a vorbit inimii lui, cum aş putea s-o fac eu?”

A doua zi, într-un articol publicat în ziarul din Houstos, scria: „Evenimentele petrecute arată din ce sunt făcuți ei, fiindcă le este frică să-și asume răspunderea pentru ceea ce predică!”

Fratele Bosworth, care în vremea aceea avea cam șaptezeci de ani, a venit la mine, m-a îmbrățișat și mi-a zis:

„Frate Branham, vrei să zici că nu vei răspunde la această provocare?”

„Nu frate, nu voi răspunde. Părerea mea este că nu va ieși nimic bun dacă o voi face. Dimpotrivă, va stârni și mai mult agitație când voi pleca de pe platformă. Dorința mea este să țin o adunare, și nu vreau ca lucrurile să o ia razna. Lasă-i în pace, pentru că bărbatul acela vrea să stârnească un mare scandal. M-am mai confruntat cu asemenea situații și știu că nu vom face nici un bine dacă încercăm să vorbim cu ei. Dacă-i vom lăsa în pace, se vor îndepărta de noi și își vor vedea de drum. Biblia spune că odată ce le-a fost făcut cunoscut Adevărul, iar ei l-au respins în loc să-l primească, au trecut linia dintre har și judecată și nu vor mai fi iertați niciodată, nici în lumea aceasta, nici în cea viitoare. Ei spun că aceste lucrări sunt de la Satan și nu se tem să facă aceste afirmații; dar prin aceasta, dovedesc că sunt posedați de un duh religios care vine de la diavolul.

Câți dintre voi știu că acest duh religios este de la diavolul? Da, domnilor. Acesta este adevărul. Ei au o formă de evlavie, dar tăgăduiesc puterea. Semnele și minunile Îl însoțesc întotdeauna pe Domnul, fiindcă El a făgăduit că în zilele din urmă va face aceste lucruri.

Fratele Bosworth voia să mă însoțească deși era foarte obosit, fiindcă tocmai se întorsese din Japonia. El trebuia să fie cu mine aici, dar este răcit și nu a putut veni nici el, nici soția lui, dar vreau să vă spun că s-a purtat la fel ca și Caleb. Astfel, mi-a zis:

„Dacă nu vrei să răspunzi tu acestei provocări, lasă-mă să merg eu.”

„Frate Bosworth, nu vreau să mergi, pentru că știu că va fi o mare zarvă.”

„Nu va fi nici un cuvânt nelalocul lui,” a insistat el.

„Bine, dacă nu vor fi neplăceri, poți merge.”

„Promit că nu vor fi.”

În seara aceea, în auditoriu s-au adunat în jur de trei mii de oameni, printre ei numărându-se și fratele Wood. Fiul și soția mea m-au întrebat:

„Vei merge la întâlnire?”

„Nu, nu voi merge numai ca să ascult niște oameni care se ceartă!” Dar când a sosit seara, Ceva mi-a zis: „Du-te acolo!”

Am chemat un taxi și am plecat însoțit de soția și fiul meu, iar când am ajuns acolo, m-am așezat undeva sus în loja 30.

Fratele Bosworth a pășit în față foarte diplomat, având notate în jur de șase sute de făgăduințe din Biblie. El a spus:

„Doctore Best, aș vrea să vii, să iei una din aceste făgăduințe și s-o tăgăduiești cu ajutorul Bibliei. Fiecare din aceste șase sute de făgăduințe se află în Biblie, au fost date de Domnul Isus și spun că astăzi se vor face vindecări ale bolnavilor. Te rog să vii, să iei una din aceste

făgăduințe și s-o contrazici cu Biblia,
iar atunci îți voi strânge mâna și-ți voi spune: „Ai dreptate!”

„Mă voi ocupa de aceasta când voi veni acolo,” a răspuns
Best. Voia să fie el ultimul, ca să-l pună în încurcătură pe fratele Bosworth.

Fratele Bosworth a insistat: „Frate Best, te rog să iei
una din aceste făgăduințe și dacă vei răspunde cu „Da” sau „Nu”, vom începe
chiar acum dezbaterea.”

„Mă voi ocupa de aceasta mai târziu!” a răspuns Best.

Atunci, fratele
Bosworth l-a întrebat pe moderator dacă poate adresa prima întrebare,
iar acesta i-a răspuns că poate.

„Frate Best, Numele de răscumpărare al lui IaHVeH l se
aplică și Domnului Isus? Da sau nu?”

În clipa aceea am simțit Ceva ce a trecut prin mine. Nici
eu nu mă gândisem la așa ceva, așa că mi-am zis: „Oh, nu va putea răspunde!
Sigur se va încurca.”

Văzându-l că tace,
fratele Bosworth i-a zis:

„Doctore Best, deja sunt îngrijorat pentru tine.”

„Voi răspunde imediat.”

„Sunt chiar surprins să constat că nu poți răspunde nici la cea mai simplă întrebare a mea.” Fratele Bosworth era foarte relaxat, deoarece știa pe ce stă; știa că suportul lui era Scriptura, Cuvântul lui Dumnezeu.

„Ia-ți cele treizeci de minute, apoi voi răspunde,” a insistat Best.

Fratele Bosworth a luat Scriptura și în câteva minute l-a pus pe acel bărbat la colț. Era atât de nervos, încât fața i s-a făcut așa de roșie că puteai aprinde un chibrit pe ea. S-a ridicat, a aruncat însemnările fratelui Bosworth pe jos și a început să predice. Eu am fost baptist și știu în ce cred ei. El a început să predice despre înviere și a zis:

„Atunci când acest trup muritor va deveni nemuritor, vom avea parte de vindecarea divină.”

Oh, Doamne! Ce nevoie vom mai avea de vindecarea divină când vom fi nemuritori? El a pus la îndoială chiar și faptul că Domnul Isus l-a vindecat pe Lazăr: „Lazăr a murit din nou,” a spus el, „pentru că ceea ce a făcut Isus a fost doar un lucru vremelnic.” Înțelegeți?

Apoi a zis: „Să vină aici vindecătorul acela divin, pentru că vreau să-l văd făcând acele lucruri!” dar fratele Bosworth l-a întrerupt și a zis:

„Frate Best, sunt surprins că nu răspunzi la întrebarea pe care ți-am pus-o.”

„Să vină aici vindecătorul acela divin, pentru că vreau să-l văd făcând acele lucruri!”

„Frate Best, crezi în salvarea oamenilor?”

„Da.”

„Poți fi numit salvator divin pentru că o vestești?”

„Sigur că nu.”

„Deci nu poți fi un salvator divin pentru simplul fapt că predici despre salvarea sufletelor?”

„Sigur că nu.”

„Înseamnă că nici fratele Branham nu poate fi numit vindecător divin doar pentru că predică despre vindecarea trupului. El nu este un vindecător divin, ci doar le arată oamenilor calea spre Isus Hristos.”

Best a continuat însă: „Să vină aici să-l văd cum vindecă! Lăsați-mă să-i urmăresc doar un an pe acei oameni și atunci am să văd dacă veți mai crede în tot ceea ce face el sau nu!”

„Frate Best”, a spus fratele Bosworth, „cuvintele tale sunt asemănătoare cu acelea care I s-au spus Domnului Isus când a fost răstignit: *„Coboară jos de pe cruce și Te vom crede!”*”

În clipa aceea, Best a explodat cu adevărat: „Să-l văd cum vindecă! Să-l văd cum vindecă!”

Atunci un intervenit moderatorii și l-au obligat să stea jos. Best a plecat nervos la locul lui, iar când a ajuns aproape de scaun, un predicator pentecostal care stătea chiar lângă el, l-a împins puțin, astfel încât a căzut pe platformă.

Raymond Richey s-a ridicat și a spus:

„Aceasta este poziția Bisericii baptiste din Sud? Bărbatul acesta a fost trimis aici de către biserică sau a venit de unul singur?”

Pentru că nimeni nu a spus nimic, fratele Raymond, care îi cunoștea pe toți, a insistat: „V-am întrebat ceva!”

Atunci cineva a spus: „A venit pe cont propriu, fiindcă știu că bapțiștii cred în vindecarea divină.”

Apoi, fratele Bosworth a zis: „Știu că fratele Branham este în audiență. Dacă dorește, ar fi foarte bine să vină și să declare această reuniune încheiată.”

Atunci Howard mi-a zis: „Stai acolo!”

„Nici nu mă mișc!” i-am răspuns eu, dar în clipa aceea a venit Ceva și S-a arătat într-un vârtej: era Îngerul Domnului. Și El mi-a zis: „Ridică-te!”

Cam cinci sute de oameni și-au pus mâinile așa și au făcut un pod ca să pot ajunge pe platformă, iar când am ajuns acolo, am spus:

„Prietenii, eu nu sunt un vindecător divin, ci sunt fratele vostru. Frate Best, vreau să știi că nu am nici un fel de resentimente față de tine, fiindcă știu că ai dreptul la o părere, la fel ca și mine. Dar, cred că ai văzut că nu ai putut să-ți susții punctul de vedere în fața întrebării pe care ți-a pus-o fratele Bosworth, și n-ai putea s-o faci nici în fața oricărui frate care cunoaște Scriptura și înțelege aceste lucruri. În ceea ce privește vindecarea oamenilor, vreau să știi, frate Best, că eu nu pot vindeca pe nimeni, dar sunt aici în fiecare seară, iar dacă dorești să vezi cum vindecă Domnul Isus, poți veni oricând dorești, pentru că El îi vindecă în fiecare seară pe oameni.

„Aș vrea să văd cum vindeci pe cineva, iar după aceea să-l cercetez puțin, pentru că ai putea să-i hipnotizezi. Și aș mai dori să-i văd pe acești oameni și peste un an.”

„Poți să mergi și să-i verifici când vrei, frate Best.”

„Nimeni, în afară de voi, o mână de holly-rollers, nu mai crede în asemenea lucruri. Baptiștii nu cred asemenea prostii!”

„O clipă, frate Best,” l-am întrerupt eu. Și am continuat: „Câți din cei prezenți în locul acesta, aparțin bisericii baptiste și pot dovedi că au fost vindecați de Dumnezeu cel Atotputernic prin slujba mea?”

S-au ridicat în picioare mai mult de trei sute de oameni.

„Ce ai de spus cu privire la aceasta, frate?”

„Ei nu sunt bapțiști! Oricine poate spune orice, dar aceasta nu înseamnă că aceste lucruri sunt în ordine.”

„Cuvântul Domnului spune clar că vindecarea divină există și astăzi, și tu nu te poți pune împotriva Lui; iar oamenii vindecați de El, sunt o dovadă pe care nu o poți ignora oricât ai vrea. Deci, ce vei face în legătură cu aceasta?”

Frate Best, eu îți spun numai adevărul și dacă este adevărul, Dumnezeu este obligat să-L susțină. Dacă nu o va face, înseamnă că El nu este Dumnezeu. Eu nu îi pot vindeca pe oameni, ci m-am născut cu un dar prin care văd anumite lucruri; le văd pur și simplu cum se întâmplă. Știu că sunt neînțeleș, dar procedez așa, conform convingerii pe care o am în inima mea. Eu știu că Isus Hristos a înviat, iar dacă pui la îndoială Duhul care vine și-mi arată vedenii și alte lucruri, rămâi alături de noi și privește ceea ce va face El. Aceasta este tot ce pot spune. În ceea ce mă privește, eu nu pot vindeca pe nimeni și nu pot face nimic de la mine. Dar dacă spun adevărul, Domnul este obligat să dovedească că este Adevărul.

În clipa aceea, El a venit acolo. În sală erau doi fotografi de la Studioul Douglas din Texas și ei au făcut o fotografie. Veniseră acolo fiindcă fuseseră angajați de domnul Best să-i facă mai multe fotografii. Astfel, înainte ca să merg eu pe platformă, el le spusese: „Voi face niște fotografii aici. Fă-mi una aici, una dincolo...” iar el și-a pus degetul pe nasul fratelui Bosworth și a zis: „Fă-mi o poză așa!” și ei au făcut. Apoi și-a pus mâna cam așa și a zis: „Fă-mi o poză așa!” și ei au făcut-o. Apoi s-a așezat așa pentru o altă poză și a zis: „Toate aceste fotografii le veți putea vedea în revista mea!” În tot acel timp, fratele Bosworth a stat liniștit și nu a spus nimic. Apoi, cei doi fotografi au făcut o fotografia cu Lumina aceea care a venit jos.

În seara aceea, în timp ce se îndreptau spre casă, unul din cei doi fotografi, care era catolic, i-a zis celuilalt:

„Ce crezi despre Lumina aceea?”

„Eu l-am criticat mult pe acest bărbat. Când am văzut cum a căzut jos gușa acelei femei, am spus că a hipnotizat-o, dar cred că m-am înșelat cu privire la el.”

„Ce crezi despre fotografie?”

„Nu știu ce să zic.”

Când au ajuns acasă, cei doi fotografi au vrut să dezvolteze fotografiile pe care i le făcuseră doctorului Best, dar toate erau voalate. Au încercat de câteva ori să facă aceasta, dar a fost în zadar. Dumnezeu nu a îngăduit să iasă acele poze în care un sfânt al Său stătea alături de un fățarnic care îl batjocorea. El nu a putut permite așa ceva. Apoi, cei doi bărbați au dezvoltat fotografia în care era acea Lumină. Au trimis negativul la Washington, dar nu au putut face nimic cu el. George J. Lacy, șeful FBI care se ocupa de evenimentele inexplicabile, a venit acolo pentru a testa aparatul foto, luminile din sală și alte lucruri. Când a venit acolo, el mi-a zis:

„Frate Branham, eu te-am criticat mult, iar atunci când unii mi-au spus că au văzut lumini în adunările tale, am zis că toate acele lucruri sunt psihologie. Mai mult, acel fățarnic mi-a spus că lumina din jurul lui Isus Hristos sau a sfinților este doar psihologie, dar vreau să spun că ochiul mecanic al acestui aparat de fotografiat nu v-a fotografia niciodată o psihologie. Lumina a atins lentila, a rămas pe negativ și iat-o! Oh, domnule, îți dai seama cât valorează aceasta? Poate nu va lua amploare în timpul acesta,

când ești încă în viață, dar într-o zi când civilizația va avansa și creștinătatea va rămâne, se va întâmpla ceva care va pleca chiar de la dovada aceasta.”

Așadar, prieteni, chiar dacă în seara aceasta este ultima noastră întâlnire pe acest pământ, să știți că ați stat în prezența Atotputernicului Dumnezeu și că mărturia mea este adevărată. Există încă o mulțime de lucruri care ar putea umple paginile multor cărți, dar dorința mea este ca voi să știți toate acestea.

Câți dintre voi ați văzut Lumina stând lângă mine în timp ce predicam? Vă rog să ridicați mâinile. Vedeți? Sunt opt sau zece mâini ridicate.

Poate veți spune: „Este posibil ca unii oameni să vadă, iar alții nu?”

„Da, domnilor, este posibil.”

Steaua pe care au văzut-o magii nu a fost văzută de nimeni altcineva. Elisei a văzut toate carele de foc care înconjurau cetatea, dar Ghehazi nu a văzut nimic. Însă când Domnul i-a deschis ochii, la rugăciunea lui Elisei, a putut să le vadă și el, ceea ce înseamnă că unora le este dat să vadă, în timp ce alții nu văd nimic. Acesta este adevărul. Totuși, cei care au văzut fotografia cu Lumina, au o dovadă mult mai mare decât cei care au văzut-o în adunările mele, pentru că cei care ați văzut-o în adunări, v-ați putut gândi că ați avut o iluzie optică. Este adevărat? Dar nu este o iluzie optică, ci este Adevărul, iar știința a venit și a întărit că acesta este Adevărul. Da, Domnul Isus a făcut aceasta.

Poate cineva vrea să întrebe: „Ce crezi că este Lumina

aceasta, frate Branham?”

Eu cred că această Lumină este Același Stâlp de Foc care i-a condus pe copiii lui Israel din Egipt în Palestina. Cred că este același Înger de Lumină care a mers în închisoarea unde se afla Petru, i-a deschis ușile și l-a condus spre libertate. Cred că este același Isus Hristos, Cel care este Același ieri, azi și în veci. Da, El va fi întotdeauna același Isus, iar acum, în timp ce vă vorbesc despre aceste lucruri, aceeași Lumină stă chiar lângă mine. Așa este. Eu nu o pot vedea, dar știu că este aici; știu că este chiar în clipa aceasta în mine. Oh, dacă ați putea înțelege că lucrurile sunt diferite atunci când puterea lui Dumnezeu este aici! Aceasta este o provocare pentru mine. Nu am avut intenția să mă rog pentru sărmanii bolnavi, dar Lumina este deasupra adunării, și pot spune că Domnul știe întotdeauna cum este mai bine. Totuși, nu vă voi striga numerele de rugăciune, ci veți rămâne la locurile voastre. Ridicați mâinile toți cei care aveți numere de rugăciune. Acum aș vrea să văd câți sunt cei care nu au numere de rugăciune. Doamna de culoare a ridicat mâna, este adevărat, doamnă? Ridică-te în picioare. Nu știu ce va spune Duhul Sfânt, dar văr că te uiți la mine cu o privire sinceră. Dacă Dumnezeul cel Atotputernic îmi va descoperi care este problema ta...Voi face aceasta doar pentru început. Ce pot spune, este că nimic bun nu este în mine. Dacă ești căsătorită, gândește-te că nu sunt cu nimic mai mult decât ceea ce este soțul tău; sunt doar un om, dar Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, iar El a trimis Duhul Sfânt să spună aceste lucruri.

Dacă Domnul îmi va arăta ce este în neregulă cu tine, și tu știi că noi nu ne-am mai întâlnit niciodată, vei crede din toată inima? (Sora spune ceva).

Domnul sa te binecuvânteze. Atunci problema pe care o aveai cu tensiunea, a trecut, pentru că acesta era necazul tău. Este adevărat? Atunci stai jos.

Credeți! Fiecare dintre voi să creadă!

Dați-mi voie să vă spun ceva. Marta a venit la Domnul Isus, dar dacă ea nu ar fi crezut că El poate să facă ceea ce i-a cerut, acel lucru nu s-ar fi întâmplat niciodată. Astfel, ea a zis: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu! Dar și acum, știi că orice vei cere de la Dumnezeu Îți va da Dumnezeu.” (Ioan 11.21-22).

Și Isus i-a zis: „Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.

Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?” (v.25-26).

Priviți ce răspuns a dat ea: „Da, Doamne, cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume, și că tot ce ai spus este Adevărul.” (27).

Aceasta a fost poziția ei: una smerită.

Te simți altfel, așa-i doamnă? Da, așa este.

Doamna de lângă tine are artrită și probleme femeiești, este adevărat?

Ridică-te puțin în picioare. Este vorba de doamna cu rochia roșie. Pentru tine a fost vedenia. Artrită și probleme femeiești, este adevărat? Și mai este ceva: ai foarte multe griji și probleme în legătură cu soțul tău, fiindcă este bețiv și nu merge la biserică. Dacă este adevărat, ridică mâna.

Domnul să te binecuvânteze. Du-te acasă și primește binecuvântarea Domnului, fiindcă ești vindecată.

Bărbatul de acolo... Da, domnule, crezi?

(Fratele spune: „Da.”). Din toată inima? (Da). Tu ai pierdut unul dintre simțuri: este vorba despre miros, este adevărat? Dacă este așa, ridică mâna (Așa este). Pune-ți mâna așa (Fratele Branham arată) și spune: „Doamne Isuse, eu cred din toată inima!” (Fratele face întocmai). Domnul să te binecuvânteze. Du-te, căci vei primi vindecarea.

Aveți credință în Dumnezeu!

Ce părere aveți cei din spate, credeți în El?

Fiți respectuoși.

Doamna care stă acolo în colț... Văd că Lumina s-a oprit asupra ei. Numai așa vă pot spune aceste lucruri: dacă Lumina se oprește undeva. Doamna are o problemă la inimă. Ea se uită la mine, iar soțul ei stă lângă ea. Și soțul ei este bolnav. Ridicați mâinile dacă este adevărat. Așa este. Vorbesc cu tine, doamna cu eșarfă. Ce spui, domnule? Nu ai fost supărat astăzi? Tu ai probleme cu stomacul. Așa-i? Credeți din toată inima? Îl acceptați?

Domnule, tu fumezi foarte mult. Încetează să mai faci aceasta pentru că te vei îmbolnăvi. Dacă este așa, ridică mâna. Da, din pricina aceasta ai probleme nervoase. Renunță la acest lucru și vei vedea că te vei face bine, iar problema pe care o are soția ta la inimă, va dispărea. Crezi aceasta? Eu nu pot vedea de aici, dar u pachet cu țigări în buzunarul din față. Scoate pachetul, aruncă-l, apoi pune-ți mâinile peste soția ta și spune-l Domnului că ai terminat cu acele lucruri, apoi duceți-vă acasă și tu și soția ta veți fi bine.

Binecuvântat să fie Numele lui Isus Hristos.

Credeți din toată inima?

Doamna din rândul din față, cea care mă privește... Ai număr de rugăciune? Nu? Crezi din toată inima? Crezi că Isus Hristos te poate face bine?

Doamna de lângă ea ce crede despre aceasta?

Și tu dorești să te faci bine, așa-i? N-ai vrea să te duci și să mănânci normal, ca și atunci când nu aveai probleme cu stomacul? Crezi că Isus Hristos te poate vindeca? Dacă crezi aceasta, ridică-te în picioare! Ai avut ulcer, este adevărat? Și a fost cauzat de o problemă nervoasă pe care ai avut-o mai demult. Ai avut acid la stomac, iar dinții tăi sunt sensibili când mesteci mâncarea. Da, doamnă, tu ai ulcer gastric. Uneori simți arsuri la stomac, mai ales atunci când mănânci pâine prăjită cu unt. Este adevărat? Eu nu-ți citesc gândurile, dar Duhul Sfânt este infailibil. Ești vindecată chiar acum. Du-te acasă și fii fericită.

Să ridice mâinile toți cei care nu au numere de rugăciune. În ordine. Fiți respectuoși și credeți din toată inima. Dar voi, cei aflați la balcon, credeți?

Nu eu fac aceste lucruri, ci vin din mila suverană a Domnului. Credeți? Eu pot spune numai ce-mi arată El... și le spun ca să vă trezesc credința. Apoi mă voi opri unde îmi arată El. ați înțeles că nu fratele vostru face aceste lucruri? Voi sunteți în prezența Lui, așa că nu eu fac aceste lucruri, ci credința voastră le provoacă.

În colțul acela este un bărbat de culoare mai în vârstă și cu ochelari. Ai număr de rugăciune, domnule? Ridică-te puțin în

picioare. Crezi din toată inima că sunt slujitorul lui Dumnezeu? Te gândești la altcineva, așa-i? Dacă este așa, ridică mâna. Prin faptul că nu ai număr de rugăciune, nu este nici o modalitate de a veni în rândul de rugăciune. Dacă printre voi sunt persoane care au număr de rugăciune, așa vrea să nu vă ridicați, pentru că voi aveți posibilitatea să fiți chemați. Da, văd că Lumina s-a oprit deasupra acelui bărbat, dar încă nu am primit nici o vedenie. Frate, eu nu te pot vindeca, numai Dumnezeu o poate face. Văd că ai credință.

Dacă Atotputernicul Dumnezeu îi va spune acestui bărbat care este problema lui, veți crede și voi ca să primiți vindecarea? Bărbatul acesta este la o distanță de 10-12 metri de mine, iar dacă Dumnezeu îmi va arăta ce este în neregulă cu el, așa vrea ca fiecare să pășească afară ca un om vindecat. Ce altceva ar putea face Dumnezeu mai mult? Este adevărat?

Domnule, tu ai probleme cu prostata și ești slăbit; de aceea te ridici noaptea din pat. Dar adevăratul tău necaz este pricinuit de fiul tău care are dublă personalitate. Așa-i? Ridică mâna dacă este adevărat. Așa este și ne vom ruga pentru vindecarea lui.

Atotputernicule Dumnezeu, Dătătorul Vieții și al oricărui dar bun, Tu ești aici și ești Același Domn Isus Hristos, Același ieri, azi și în veci. Satan, ți-ai bătut joc destul de acești oameni, așa că ieși afară de aici, pentru că te mustru în Numele Dumnezeului celui viu, care este prezent în locul acesta sub forma Stâlpului de Foc! Părăsește-i pe acești oameni! Ieși afară din ei, în Numele lui Isus Hristos!

Fiecare dintre voi să ridice brațele și să-L laude pe Domnul, apoi să primească vindecarea!

(Adunarea Îl laudă pe Domnul). Amin.

-

Amin -